

Avskrivet från en notis i **Arvika Nyheter** lördagen den 4 februari 1911.

Dödens skördar. Vid den på sin tid omnämnda explosionen vid Grand centralstationen i Newyork den 18 sistl. december befann sig, enligt nu ingånget meddelande, bland passagerarna i den vid explosionstillfället passerande spårvagnen en värmländska, fru Therese Lothman.

Fru L. sårades svårt; en massa glas-skärfvor ifrån vid expositionen krossade glasrutor inträngde nämligen i hufvudet. Läkarna lyckades - som de trodde - aflägsna dem. En skärfva hade dock icke upptäckts och följderna af detta förbi-seende blef ödesdiger, skärfvan hade trängt in i hjärnan och ändade Therese Lothmans lif.

Under hela tiden hon legat på sjukhuset var hon vid full sans, och ingen anade för den skull att slutet var så nära.

Therese Lothman föddes i Millesvik 1876, uppväxte i Gunnarskog, där hennes far var skollärare, organist och klockare, och kom vid 15 års ålder till Amerika. Sedan dess har hon varit bosatt hos sin moder och syster i Brooklyn, till dess hon för ungefär ett år sedan ingick äktenskap med Gustaf Lothman och öfverflyttade till New York. Liksom fadern musikaliskt begåfvad samt lifligt intresserad för sång och musik, var Therese Kollberg Lothman medlem af Svenska damkören i Brooklyn under den tid denna förening existerade. Äfven för teaterföretag var hon hågad och deltog med framgång i dylika föreställningar. Newyork-tidningen Nordstjärnan skrifver om begrafningen bl.a.

”Det var en djup sorg. Inne i kyrkan, smyckad med julträd och Floras fagra blomster, stod den ljusa kistan som slöt stoftet af Therese Lothman. I namnlös sorg snyftade hennes närmaste vid bårens fot. Den förkrossade, af ödets slag så hårdt träffade maken, den åldriga modern, de i sorg snyftande systrarna, den stora vänskan, alla böjde sig under sorgens bittra gisselslag. För ett år se´n huru anorlunda. Då var hon en strålande brud. Lifvets skimmer glänste i hennes öga. Så stilla som hon burit lyckan vid en älskande makes sida, så stilla måste hon taga detta slag från Dens hand, som slår och helar. Hon hade ju vunnit evighetens roll.

Therese Lothman tillhörde de lifvets söndagsbarn, som endast hade vänner, som aldrig visste hvad en fiende var.

Under tonerna af orgeln inbars kistan och placerades i det med otaliga blomsterpjäser smyckade koret. Dr. M. Stolpe höll en gripande och trösterik likpredikan, hvartill ju ock den ovanligt sorgliga händelsen gaf så riklig anledning. Miss Olga Rudwall sjöng efter predikans slut ”Säll är den som lyckligt hunnit hamnen” och Svenska Gleeklubben i Brooklyn ”Du som världar har till rike” och ”På berget klockan klingar”.

De tre skoflarna mull föllo. I allas ögon glänste tårar. Alla vännerna fångade en sista skynt af hennes drag. Det var ej en eller några familjers sorg man här såg, det var allas.”